

Bestyrelsen af Statens under de civile Ministerier hørende Bygningsvæsen.

Ministeren for offentlige Arbejder

(Fingersleb): Det første af disse Lovforslag er et Forslag til Lov om de Regler, som skulle lægges til Grund for Fastsættelsen af Takster og Befordringsbestemmelser for Benyttelsen af Statsbanerne med tilhørende Sporouter. I Loven om Statsbanedriftens Ordning af 12te April 1892 § 27 er det bestemt, at der senest for den i 1895 sammentrædende Rigsdag vil være at fremsætte et Forslag til Lov om de Regler, der skulle lægges til Grund for Takst- og Befordringsbestemmelser o. s. v., o: det samme, som Lovforslagets Titel gaar ud paa. Det er altsaa dette i Loven indsatte Løfte, som herved indfries.

Lovforslaget omfatter to Hovedtemaer, nemlig for det første Fastsættelsen af Taksterne, eller rettere Regler for Fastsættelsen af Taksterne for Jærnbanebefordring, og for det andet selve Befordringsbestemmelserne. Disse to Temaer have jo en meget forskellig Karakter. At fastsætte Jærnbanetaksterne ved Lov i alle Enkeltheder er aldrig nogetsteds forloget, ja, jeg tror end ikke, at det nogetsteds er kommet saa vidt, som man prøver at komme ved det her fremsatte Lovforslag. Det, som man tilsigter, og som ogsaa Loven af 1892 forudsatte, er blot at komme til de Regler, som skulle lægges til Grund for Fastsættelsen af Takster m. v. Her kan jo for det første være Tale om almindelige Regler, der kunne fastsættes ved Lovgivning. Jeg skal blandt andet nævne den Bestemmelse, der findes i dette Lovforslags § 59 om, at enhver Privatoverenskomst, der gaar ud paa at indrømme en eller flere en Nedsættelse i Taksterne, er forbudt og ugyldig. Altsaa, Statsbanerne kunne ikke komme med Bestemmelser, som ikke ere gyldige for alle, med andre Ord, de kunne ikke affordere om Fragterne. Der er andre Bestemmelser, som gaa i samme Retning, f. Eks. den, at Billetpriiserne skulle være ens for alle planmæssige Tog, og en Regel, § 68, der bestemmer Ministerens Besøjselse til at afslutte Overenskomst med andre indenlandske Baner eller med udenlandske Baner. Det er der fastslaaet, at Befordringsreglerne ikke i noget væsentligt Punkt maa afvige fra de for Statsbanernes lokale Jærdsel gældende, og at Statsbanernes Takstandele fastsættes under fornødent Hensyn til, hvad der i deres lokale Befordring opkræves for tilsvarende Ydelser. Dette er altsaa Begrænsninger for Ministeren. Hvad selve Taksterne angaar,

har man løst Opgaven paa den Maade, at man har fastsat en Maksimumtakst, som Ministeren ikke kan overskride, hvorefter han vel kan gaa til Nedsættelser, ligesom der ogsaa er en Bestemmelse om, at der skal ske Afslag paa længere Afstande. Denne Maksimumtakst er fastsat med to Tilfælde for Dje. Det første er det, at man beholder den nuværende Ordning med Dobbeltbilletter, det andet, at man affkaffer Udstedelsen af Dobbeltbilletter og gaar over til Enkelbilletter i alle Tilfælde, og det er dette sidste, som jeg nærmest vil anbefale. Det er imidlertid noget, som jeg kommer til at tale nærmere om, naar vi komme ind paa Enkelthederne af dette i øvrigt meget vigtige Lovforslag. — Med Hensyn til Lovens andet Hovedemne, Befordringsbestemmelserne, da har det naturligvis sine Vanskeligheder at give en Række af Lovbestemmelser for dette vigtige Retsforhold, som i Virkeligheden omfatter baade Jærnbanernes Transportforpligtelser og de rejsendes samt Godsforsendernes Ret, derunder ogsaa Erstatningsret, og jeg har ikke været uden Betænkelighed ved det; thi det følger af sig selv, at det er Forhold, som ret hurtigt kunne forandre sig. Naar man er gaaet til at gøre det, er det væsentlig af Hensyn til, at der den 14de Oktober 1890 mellem 9 af Europas største Kulturlande er afsluttet en international Overenskomst om Godsbefordring paa Jærnbaner — det vides jo her, thi vi ere jo for Øjeblikket i Begreb med at tiltræde denne Overenskomst i Henhold til en her givne Lov — og man tør altsaa tro, at man med Hensyn til Befordringsbestemmelser allerede nu er kommen saa vidt, at man internationalt tør fastslaa en stor Del af dem. Da man har underkastet sig den Risiko, som der er ved at skulle have Reglerne for Godsbefordring forandrede ad international Vej, har jeg ment, at man nu ogsaa lovmæssig maatte kunne foreslaa en Del Befordringsbestemmelser saavel for Person- som for Godsbefordring. Man kan selvfølgelig ikke faa alt med, men noget maa faas i Reglementerne. Derfor ere Befordringsbestemmelser, som allerede forudsat i 1892, medoptagne i dette Lovforslag, og jeg skal tilføje, at det er slet i temmelig stort Omfang. Det næste Lovforslag er Forslag til Politilov for de under Statsdrift værende Jærnbaner med tilhørende Sporouter. Der blev ligeledes i Loven af 1892 forudsat, at der i 1895 for den da sammentrædende Rigsdag skulde fremsættes Forslag til Lov om de Foranstaltninger, som lige over for Publikum vilde være at træffe for at sikre Ordenen paa Banerne m. v. samt betrygge